

Ar jūs girdėjote apie Paežerės Kauburį? Tokį kalnų kaimą? Paežerės Kauburį prie Kauburio ežero? Ne? Negirdėjot? Keista – ko tik paklausi, niekas negirdėjo! Gal Paežerės Kauburys prie Kauburio ežero – tai tokia vietovė, kurią pažįsta tik tie žmonės, kurių neklausinėjama? Nieko nuostabaus. Būna ir taip.

Jeigu jums neteko girdėti apie Paežerės Kauburį prie Kauburio ežero, suprantama, jūs nieko nežinote nė apie pensioną. Apie garsų vasaros pensioną mažoms mergaitėms Paežerės Kauburyje prie Kauburio ežero. Gaila. Bet nieko. Vaikų pensionai panašūs vieni į kitus kaip keturių svarų duonos kepalai arba šunžibutės; kas pažįsta vieną, pažįsta juos visus. Kai pasi-vaikščiodamas eini pro šalį, gali pamanyti, kad čia milžiniškas

avilys. Net ūžia nuo kvatojimo, riksmo, kuždesių ir kikenimo. Tokie namai – avilys, kupinas vaikiško džiaugsmo ir smagumo. Kad ir kiek jo būtų, – vis tiek niekad os negana.

Žinoma, vakare į miegamąjį kartais įsėlina pilkasis nykštukas – namų ilgesys ir, išsitraukęs iš kišenės pilką sąsiuvinį langučiais ir pilką pieštuką, rimtu veidu ima skaičiuoti vaikų ašaras, išverktas ir neišverktas.

Bet rytą, žiūrėk, jo kaip nebūta! Skamba pieno kupini puodeliai, viena per kitą vėl čepsi mažos burnikės. Kaip žąsiūkščiai mergaitės būriais skuba į gaivų, žalią kaip butelis ežerą, pliuškenasi, spygauja, krykštauja, gageną, plaukioja arba bent dedasi plaukiojančios.

Taip ir slenka gyvenimas Paežerės Kaubury prie Kauburio ežero. Čia ir prasideda tas nuotykis, kurį noriu jums papasakoti. Šiek tiek painus nuotykis. Turėsite būti labai atidūs, kad viską kaip reikiant suprastumėt. Tiesa, iš pradžių viskas eina dar ne taip blogai. Painiava prasideda tik vėliau. Painiava, bet labai įdomi.

Tuo tarpu visos maudosi ežere, ir kaip visuomet labiausiai dūksta devynerių metų mergytė, garbanota pramuštgalvė Luiza. Luiza Palfi iš Vienos.

Nuo namų pusės pasigirsta gongas. Suskamba antrą ir trečią kartą. Kai kurie vaikai ir auklėtojos dar maudosi, tačiau reikia lipti į krantą.

– Gongas galioja visoms! – šaukia panelė Ulrikė. – Net ir Luizai!

– Einu! – atsiliepia Luiza. – Senas žmogus – tai ne greitasis traukinys. – Ir ji ateina.

Panelė Ulrikė varo visą gagenantį būrį į tvartą, ak, ne į tvartą, namo. Lygiai dvyliktą valandą visos pietauja. Paskui smalsiai ir nekantraudamos laukia popietės. Kodėl?

Popiet laukiama dviejų dešimčių naujokių. Dvidešimt mažų mergaičių iš pietų Vokietijos. Ar tarp jų bus puošėvų? Pliuškių? Turbūt ir senų damų, trisdešimties ar keturiasdešimties metų? Ar jos atsiveš įdomių žaislų? Gal turės ir didelį sviedinį! Trudos sviedinys jau supliuško. O Brigita savojo neištraukia. Laiko užrakinusi spintoje devyniais užraktais. Kad jam nieko neatsitiktų. Juk pasitaiko.

Popiet Luiza, Truda, Brigita ir kitos, sustojusios prie didelių, plačiai atkeltų geležinių vartų, nenustygdamos laukia autobuso, kuriuo atvažiuos naujokės iš artimiausios geležinkelio stoties. Jeigu traukinys ateis laiku, jos turėtų būti...

Supypė autobusas!

– Atvažiuoja!

Autobusas atrieda gatve, atsargiai pasukęs įvažiuoja ir sustoja. Išlipa vairuotojas ir atsargiai vieną po kitos iškelia mergaites. Ne tik mergaites, bet ir skrynias, krepšius, lėles, pintines, popierinius maišelius, medžiaginius šunis, dviračius, skėčius, termosus, lietpalčius, kuprines, susuktas vilnones antklodes, knygutes su paveikslukais, herbariumus², tinklelius peteliškėms gaudyti – labai įvairų krovinį.

.....

² Herbariumas – džiovintų augalų rinkinys.

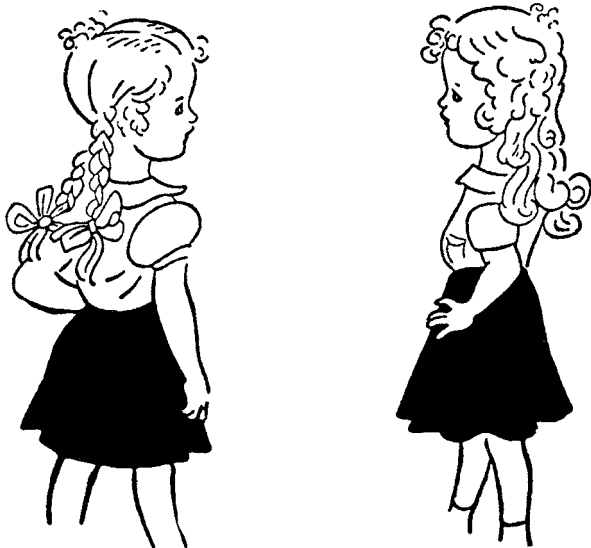
Galų gale su visu savo lobiu tarpdury pasirodo dvidešimtoji mažylė. Rimtai besižvalganti būtybė. Vairuotojas paslaugiai atkiša rankas.

Mergaitė papurto galvą, net abi kasos sutabaluoja.

– Dėkui! – atsisako mandagiai, bet ryžtingai ir ramiai, tvirtai lipdama ant paminos. Nulipusi ji droviai šypsosi ir žvalgosi aplinkui. Staiga naujokė nustebusi išplečia akis ir nusigandusi žvelgia į vieną mergaitę!

Kitos mergaitės ir panelė Ulrikė suglumusios susižvalgo. Vairuotojas atsismaukia kepurę, pasikrapšto pakaušį ir net išsižioja iš nuostabos. Kas gi čia?

Luiza ir naujokė – tokios panašios, jog neatskirsi! Tiesa, viena su ilgom garbanom, kita kietai susipynusi kasas. Bet tik tuo jos ir skiriasi!

Luiza apsisukusi pasileidžia į sodą, tartum liūtų ir tigrų vejama.

– Luiza! – šaukia panelė Ulrikė. – Luiza!

Patraukusi pečiais, ji nusiveda dvidešimt naujokių į vidų. Paskutinė neryžtingai ir be galo nustebusi tipena mažylė su kasomis.

Ponia Mutezijus, vaikų pensiono vedėja, sėdi raštinėje ir su sena energinga virėja aptaria, kokius valgius gaminti vėlesnėms dienoms.

Kažkas pasibeldžia. Įeina panelė Ulrikė ir praneša, kad visos naujokės atvyko sveikos ir linksmos.

– Malonu. Ačiū.

– Norėčiau dar...

– Prašau? – darbais apsvirtusi vedėja greit pakelia akis.

– Aš dėl Luizos Palfi, – dvejodama sako panelė Ulrikė. – Ji laukia prie durų...

– Duokit šen tą išdaigininkę! – ponja Mutezijus nusišypsavo. – Ką gi ji vėl iškrėtė?

– Šįkart nieko, – taria auklėtoja. – Tai tik...

Ji atsargiai atidaro duris ir pakviečia:

– Eikit šen abi! Nebūgštaukit!

Abidvi mažylės įeina į kambarį. Sustoja atokiai viena nuo kitos.

– Še tau, kad nori! – murma virėja.

Ponia Mutezijus nustebusi žiūri į vaikus, o panelė Ulrikė sako:

– Naujokė Lota Kerner atvyko iš Miuncheno.

– Ar judvi giminaitės?

Abi mergaitės lengvai, bet tvirtai papurto galvas.

– Iki šiol jos nė regėti neregėjo viena kitos! – sako panelė Ulrikė. – Keista, ar ne?

– Kas gi čia keista? – nesupranta virėja. – Kaipgi jos galėjo susitikti, jeigu viena iš Miuncheno, kita iš Vienos?

Ponia Mutezijus maloniai sako:

– Tokios panašios mergaitės tikriausiai bus geros draugės. Nešnairuokit taip viena į kitą, mergaitės! Eikit šen, paduokit viena kitai ranką!

– Ne! – šaukia Luiza ir slepia rankas už nugaros.

Ponia Mutezijus patraukia pečiais ir pagalvojusi taria:

– Galite eiti.

Luiza pribėga prie durų, atplėšia jas ir puola iš kambario. Lota tūpteli ir iš lėto eina prie durų.

– Luktelėk, Lota, – sako vedėja.

Ji atskleidžia didelę knygą.

– Aš tave užrašysiu. Pasakyk, kada ir kur gimusi ir tėvų vardus.

– Turiu tik mamą, – kužda Lota.

Ponia Mutezijus pamerkia kotelį į rašalinę.

– Pirmiausia, kada gimusi!

Lota pereina koridorių, užlipa laiptais, atsidaro duris ir atsiduria drabužinėje. Jos skrynia dar neišpakuota. Į paskirtą jai spintą ji susikabina suknuotes, sudėlioja marškinėlius, prijuostes ir kojines. Pro atdarą langą iš tolo girdėti vaikų juokas.

Lota laiko rankoje jaunos moters nuotrauką. Meiliai pažvelgusi į ją, mergaitė rūpestingai paslepia ją po prijuostėmis. Nori uždaryti spintą, tik ant vidinės durų pusės pastebi veidrodį. Ji rimtai, tiriamai apžiūrinėja save, tartum pirmą kartą išvydusi. Staiga apsisprendusi išsipina kasas ir susišukuoja taip, kad jos plaukai būtų panašūs į Luizos Palfi.

Kažkur trinkteli durys. Lota lyg sugauta greitai nuleidžia rankas.

Luiza su savo draugėmis sėdi ant mūrinės sodo tvoros, jos kakta suraukta.

– Aš nieku gyvu nepakęščiau, jei kas taip įžūliai imtų ir atvyktų čia toks pat kaip aš, – sako Truda, jos mokyklos draugė iš Vienos.

– Ką gi man daryti? – klausia Luiza piktai.

– Išakėk jai veidą! – siūlo Monika.

– Geriau nukąšk nosį! – pataria Kristina. – Tada tau pyktis kaipmat praeis, – ir ji smagiai sutabaluoja kojomis.

– Taip tu man imk ir sugadink atostogas, – murma Luiza iš tikrųjų supykusi.

– Juk ji čia niekuo dėta, – dėsto išpūstžandė Stefi. – Jeigu kas atvyktų toks kaip aš...

Truda juokiasi:

– Tu ir pati netiki, kad atsirastų toks paikius, kuris nešiotų ant pečių tavo galvą!

Stefi raukosi. Kitos leipsta juokais. Net Luiza šypteli.

Suskamba gongas.

– Plėšrūnės, valgyti! – šaukia Kristina. Ir mergaitės nušoka nuo tvoros.

Valgomajame poniam Mutezijus taria panelei Ulrikei:
– Pasodinkime tas panašuoles greta. Gal tai padės?
Mergaitės triukšmaudamos plūsta į valgomąjį. Traukia
kėdutes.

Budinčios neša ant stalo garuojančius sriubos dubenis.
Kitos pilsto į atkištas lėkštes. Panelė Ulrikė prieina prie Luizos
ir Trudos, patapšnoja Trudai per petį ir sako:

– Tu atsisėsk prie Hildos Šturm.

Truda atsisuka ir nori kažką sakyti:

– Bet...

– Be kalbų, gerai?

Truda patraukia pečiais ir patempusi lūpą atsisėda.

Skamba šaukštai. Vieta šalia Luizos tuščia. Visoms ji la-
bai krinta į akis.

Kaip pagal komandą visos sužiūra į duris. Įeina Lota.

– Pagaliau atsiradai, – taria panelė Ulrikė. – Eikš, parody-
siu, kur tavo vieta.

Panelė veda tylią, rimtą mergaitę su kasomis prie stalo.
Luiza nepakelia akių, tik įtūžusi srebiam sriubą. Lota klusniai at-
sisėda šalia Luizos, pasiima šaukštą, bet jai neišeina nuryti nė
kašnelio.

Kitos mažylės susidomėjusios skersakiuoja į keistąją
porą. Labiau jų nesudomintų nė veršis su dviem ar trim galvomis.
Dičkė išpūstžandė Stefi spokso net išsižiojusi.

Luiza jau nebeįstengia susitvardyti. Pagaliau ir nenori. Iš
visų jėgų ji spiria po stalu Lotai į blauzdikaulį!

Lota krūpteli iš skausmo ir prikanda lūpą.

Prie suaugusiųjų stalo auklėtoja Gerda sako kraipydama galvą:

– Tiesiog galvoj netelpa. Visai svetimos mergaitės, o tokios panašios!

Panelė Ulrikė susimąščiusi svarsto:

– Gal tai astrologinės dvynukės?

– Astrologinės dvynukės? – klausia panelė Gerda. – Ką tai reiškia?

– Sako, esama žmonių, kurie panašūs kaip du vandens lašai, nors visai ne giminės. Tačiau jie gimę tą pačią akimirką.

– A! – sumurma panelė Gerda.

Ponia Mutezijus linkteli:

– Kartą skaičiau apie vyriškų drabužių siuvėją Londone. Jis atrodė visiškai taip kaip Eduardas VII, Anglijos karalius. Toks panašus, kad neatskirsi. Juo labiau kad siuvėjas užsiaugino tokią pat smailią barzdžiukę. Karalius pasikvietė šį žmogų į Bakingamo rūmus ir ilgai su juo šnekučiavosi.

– Ir tikrai abudu buvo gimę tą pačią akimirką?

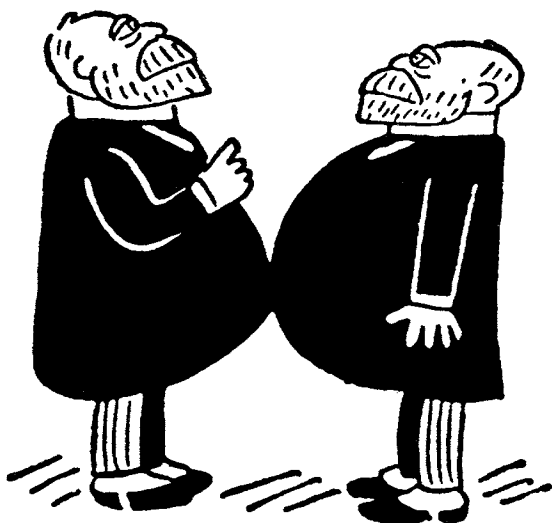
– Taip. Atsitiktinai pavyko tai tiksliai nustatyti.

– O kas buvo toliau? – susidomėjo Gerda.

– Karaliui pageidaujant, siuvėjas turėjo nusikirpti smailiąją barzdžiukę!

Kitos juokiasi, o ponia Mutezijus susimąščiusi žiūri į stalą, prie kurio sėdi tos dvi mažylės, ir taria:

– Lotos Kerner lovą pastatysime greta Luizos Palfi! Tegu pripranta viena prie kitos!

Naktis. Visos miega. Išskyrus dvi.

Šios dvi atsuka viena kitai nugarą, apsimeta kietai miegančios, tačiau guli atmerktomis akimis, įsmeigusios žvilgsnį į tamsą.

Luiza piktai dėbčioja į sidabrinį riestainį, kurį mėnulis piešia ant jos lovos. Staiga ji pastato ausis. Ji girdi tylią, iš visų jėgų tramdomą raudą.

Lota užsiima rankomis burną. Argi atsisveikindama motina jai nesakė: „Taip džiaugiuos, kad tu keletą savaitių praleisi tarp smagių vaikų! Per daug tu rimta pagal savo metus, Lotele! Pernelyg rimta! Žinau, čia tu niekuo dėta. Čia aš kalta. Toks jau mano darbas. Aš labai retai būnu namie. Pareinu jau nuvargusi.